

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tost/20/2018
Identifikačné číslo spisu: 9518100084
Dátum vydania rozhodnutia: 12. júla 2018
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9518100084.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a členov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvinenej Mgr. Y. H. a spol. pre zločin prijímania úplatku spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20, § 329 ods. 1 Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 12. júla 2018 v Bratislave, o sťažnosti prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Pezinok z 24. apríla 2018, sp. zn. PK-2T/12/2018, rozhodol

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnuté uznesenie sa z r u š u j e a Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Pezinok sa u k l a d á, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) podal dňa 13. apríla 2018, sp. zn. VII/2 Gv 205/14/1000-60, na Špecializovaný trestný súd, pracovisko Pezinok (ďalej len „špecializovaný súd“) obžalobu, podľa ktorej sa obvinená Mgr. Y. H. a obvinená R. O. v bode 2/ dopustili zločinu prijímania úplatku formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 329 ods. 1 Tr. zák., obvinený E. U. v bodoch 1/ a 6/ prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. a v bode 4/ prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák., obvinená H. V. v bode 3/ prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. a napokon obvinený M. Q. v bode 5/ prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a v bode 7/ prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. O podanej obžalobe rozhodol samosudca Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Pezinok (ďalej len „špecializovaný súd“) uznesením z 24. apríla 2018, sp. zn. PK-2T/12/2018, tak, že ju podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. por. odmietol. V odôvodnení uznesenia uviedol, že obsah a forma podanej obžaloby nespĺňa náležitosti podľa § 235 písm. d) Tr. por. Prevažná časť jej odôvodnenia obsahuje len jednoduchý opis výpovedí obvinených a svedkov. Prokurátor sa ani slovom nezmiel o obhajobnej argumentácii obvinených a ani k nej nezaujal žiadne stanovisko. Poukázal len na to, že trestnú činnosť popierajú, k čomu stroho poznamenal, že ide účelovú a pochybnú obhajobu. Aj v rámci hodnotenia dôkazov sa obmedzil len na skutkovú vetu z úvodu obžaloby a neuviedol vlastné právne úvahy, ktorými sa riadil. Uvedeným postupom ponechal obvinených v obhajobnej neistote, keďže v zmysle § 235 písm. d) Tr. por. má každý obvinený právo už z podanej obžaloby vedieť, ako boli jeho obhajobné argumenty

prokurátorom vyhodnotené, či neboli opomenuté a aké úvahy prokurátora viedli k jej podaniu. Súd zdôraznil, že nehodnotí argumentačnú správnosť vyjadrení prokurátora, len konštatuje absenciu podstatných náležitostí obžaloby. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tost 35/2015, resp. na komentáre k Trestnému poriadku vysvetlil, že hoci obžaloba nie je rozhodnutím súdu, nemožno prehliadať jej zákonom určenú štruktúru. V ďalšej časti súd poukázal na to, že prokurátorovi boli po predložení spisu od vyšetrovateľa doručené ďalšie listiny, ktoré boli očíslované a v rozpore s § 10 ods. 2 vyhlášky č. 618/2005 Z. z. boli do spisu len voľne vložené. Ani obsah spisu nebol v súlade s § 8 ods. 2 vyhlášky č. 618/2005 Z. z., keďže v úvode I. zväzku nebol aktualizovaný; naproti tomu, obžaloba bola do obsahu spisu v rozpore s § 168 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. vyznačená. Poukázal aj na to, že v spise sa nachádzajú len kópie niektorých listín (vrátane kópií doručení), hoci ide o listiny orgánov činných v trestnom konaní, a tak ich originály v čase vedenia spisu museli existovať. V závere argumentoval nedostatkami týkajúcimi sa preukazovania doručovacích úkonov pri tzv. elektronickom doručovaní, čo demonštroval predovšetkým u obvineného Q., u ktorého nie je zrejme, či po skončení vyšetrovania bol upovedomený o termíne a možnosti preštudovania vyšetrovacieho spisu. Proti tomuto uzneseniu podal prokurátor 18. mája 2018 sťažnosť, v rámci ktorej namietal, že obžaloba nie je rozhodnutím, ktoré by zakladalo práva a povinnosti jednotlivých osôb, ale len návrhom, ktorým sa trestné konanie prenáša z jednej fázy do druhej. Voči obžalobe nie je možné podať opravný prostriedok a je vo výhradnej kompetencii prokurátora, ktorý je až do jej podania dominus litis. Náležitosti obžaloby podľa § 235 písm. d) Tr. por. nie sú z hľadiska kvality a kvantity jej atribútov definované; ide o podmienky týkajúce sa formy právneho úkonu, ktoré z titulu svojej povahy nemôžu byť posúdené ako prípadné závažné procesné chyby. Obžaloba vždy vychádza z obsahu v tom čase skompletizovaného spisu, ktorý musí byť obvinenému a jeho obhajcovi v čase jej podania známy. I napriek uvedenému, podaná obžaloba obsahuje všetky zákonné náležitosti. Opísanie skutkového deja s uvedením dôkazov je uvedené na s. 23 - 25, obhajoba obvinených je zosumarizovaná na s. 5 - 9, s. 25 ods. 3, stanovisko prokurátora k nej je na s. 25 ods. 2, ods. 3, pričom právne úvahy prokurátora sú uvedené na s. 26 - 27. Sporným samozrejme vždy môže byť kvalita jednotlivých predpísaných súčastí odôvodnenia, avšak nemožno súhlasiť so záverom, že tieto sú v tomto konkrétnom prípade nepostačujúce. Prokurátor uviedol podstatný obsah obhajoby obvinených, ktorý je zhmotnený v ich výpovediach a tiež konkrétne u každého obvineného konanie subsumoval pod právnu kvalifikáciu, tzn. ozrejmil svoje uvažovanie. Pokiaľ ide o obhajobné námietky obvinenej Mgr. H., ktoré mal zrejme samosudca na mysli, tieto boli čiastočne obsiahnuté v jej výpovediach a boli teda uvedené aj v odôvodnení obžaloby; vo zvyšku boli vybavené postupom podľa § 210 Tr. por. Skutočnosť, že prokurátor spôsob vybavenia žiadosti nezdupľoval aj v obžalobe, nemôže viesť k vzniku závažnej procesnej chyby. Pokiaľ ide o pochybenia pri vedení vyšetrovacieho spisu, tieto nie sú takého charakteru, ktorý by mohol zakladať záver o postupe podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. por. K povinnosti prokurátora previazať nové listiny špagátom a pripojiť ich k už existujúcemu zviazanému spisu, uviedol, že táto z vyhlášky č. 618/2008 Z. z. nevyplýva. Ide o povinnosť, ktorá je upravená v § 6 ods. 4 Tr. por. a viaže sa iba na policajta, pričom podľa § 10 ods. 3 vyhlášky č. 618/2008 Z. z. sa ustanovenia § 3, § 4, § 5, § 8 a § 9 primerane použijú aj pri tvorbe spisu prokurátorom; odkaz na § 6 v ňom však absentuje. Pochybením nie sú ani kópie niektorých listín, keďže originály prokurátorom produkovaných listín a potvrdení o ich doručení sa prioritne zakladajú do dozorového spisu, pričom originál listiny nie je nevyhnutný, pokiaľ nie je sporná. Ani chyby týkajúce sa dostatočného preukázania doručovacích úkonov, resp. akceptovania nesprávneho splnomocnenia obhajcov sa nedajú vykladať ako pochybenia procesuálnej povahy podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. por. Tým skôr, ak spôsob tohto vyznenia bol obvineným, resp. jeho obhajcom výslovne vyžiadaný, odsúhlasený a nikdy nebol v konaní namietaný či sporný. Konkrétne forma splnomocnenia je vecou obhajcu a jeho klienta a pre orgány činné v trestnom konaní je relevantné len to, či úkony reálne uskutočňoval advokát, ktorý spĺňa podmienky podľa zákona č. 586/2003 Z. z. Okrem toho, poukaz súdu na § 15 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. je chybný, keďže tento sa týka ustanoveného a náhradného obhajcu a nie aj obhajcu zvoleného, ako tomu bolo v tomto prípade. Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor sťažnostnému súdu navrhol, aby napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil a špecializovanému súdu uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol. K podanej sťažnosti sa 8. júna 2018, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jána Sitarčíka vyjadřila obvinená Mgr. Y. H. tak, že skutok nespáchala a súdom formulované dôvody pre odmietnutie obžaloby sú dané. Poukázala pritom na fakt, že vyšetrovateľ ju pri výsluchu z 28.

septembra 2015 a 10. februára 2016 psychickým tlakom nútil priznať sa k zločinu, ktorý nespáchala, ktoré konanie je prešetrované inšpekciou MV SR pod ČVS: SKIS-433/OISS-V-2017. Obvinená tiež zdôraznila, že vyšetrovateľovi odovzdala potvrdenie o absolvovaní psychiatrickej liečby, ktoré však do spisu nezažurnalizoval. Na podklade týchto skutočností obvinená navrhla, aby sťažnostný súd sťažnosť prokurátora zamietol. Žiadna z ostatných procesných strán sa k podanej sťažnosti nevyjadřila. Spisový materiál bol spolu so sťažnosťou prokurátora riadne predložený najvyššiemu súdu 12. júna 2018. Následne najvyšší súd preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie tomuto výroku predchádzajúce a zistil, že sťažnosť prokurátora je dôvodná. Podľa § 235 písm. d) Tr. por. obžaloba musí obsahovať ak sa vo veci konalo vyšetrovanie, odôvodnenie obžalobného návrhu, ktoré obsahuje opísanie skutkového deja s uvedením dôkazov, ktoré odôvodňujú podanie obžaloby, obhajobu obvineného a stanovisko prokurátora k nej, ako aj právne úvahy, ktorými sa prokurátor spravoval. Podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. por. obžalobu podanú na súde pre prečin a zločin s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou osem rokov preskúma samosudca a podľa jej obsahu a obsahu spisu obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi, ak zistí závažné procesné chyby, najmä porušenie práva na obhajobu. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že samosudca (obdobne senát pri predbežnom prejednaní) odmietne podanú obžalobu a vec vráti prokurátorovi, ak zistí závažné procesné chyby, najmä porušenie práva na obhajobu. Z použitého exemplifikatívneho vyjadrenia (vymedzeného slovom „najmä“) možno vyvodiť, že pôjde o také chyby procesného charakteru, ktoré majú za následok porušenie práva na obhajobu alebo také iné procesné chyby, ktoré sú svojou závažnosťou porovnateľné s týmto porušením. Vo všeobecnosti sa za takéto chyby považuje vykonanie konania nepríslušným orgánom alebo orgánom, ktorý mal byť z konania vylúčený, vykonanie konania bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje, opretie obžaloby o podstatný dôkaz, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom a pod. V tomto smere sa najvyšší súd nestotožnil so stanoviskom prokurátora, podľa ktorého nedostatky spočívajúce v nedodržaní zákonných náležitostí podanej obžaloby podľa § 235 písm. d) Tr. por. nemôžu viesť k postupu podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. por. (event. § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por.), keďže v prípade obžaloby nejde o rozhodnutie, ale len o procesný úkon prokurátora, ktorým trestnú vec „posúva“ zo štádia prípravného konania do konania súdneho. Podľa mienky najvyššieho súdu, v prípade úplnej absencie podstatných náležitostí obžaloby podľa § 235 písm. d) Tr. por. (napr. dôkazov, ktoré odôvodňujú podanie obžaloby), možno postupovať podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. por.; k tejto situácii však v prejednávacom prípade nedošlo. K opisu skutkového deja s uvedením dôkazov, ktoré odôvodňujú podanie obžaloby, najvyšší súd upozorňuje, že v tomto prípade nejde len o vymedzenie skutku, pre ktorý je obvinený stíhaný (táto náležitosť je súčasťou podanej obžaloby v zmysle § 235 písm. c) Tr. por.), ale aj o opísanie iných skutkových okolností, ktoré sa viažu k vykonanému skutku a ktoré je treba dokazovať (§ 119 ods. 1 Tr. por.). Najčastejšie ide o pohnútku páchatel'a (pokiaľ nemusí byť obligatórne vyjadrená v skutkovej vete), príp. prostriedky na spáchanie trestnej činnosti, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu (písm. f). Ak však tieto okolnosti vyplývajú už zo skutkovej vety (napr. aj v tomto prípade je zrejmé, že u prijímateľ'ov úplatkov bola motivácia zisťná a u poskytovateľ'ov zas spočívala v snahe získať nájomné bývanie), potom nie je potrebné túto okolnosť v obžalobe osobitne uvádzať. Špecializovaný súd v napadnutom uznesení konštatuje absenciu akejkoľvek obhajobnej argumentácie obvinených, resp. stanoviska prokurátora k nej; toto tvrdenie však nie je pravdivé. Pokiaľ ide o obhajobu obvinených O., U., V. a Q., ktorú prezentovali v sťažnostiach proti uzneseniu o vznesení obvinenia (č. l. 37 - 47), táto je (s výnimkou obvinenej O., ktorá svoju sťažnosť neodôvodnila) zhrnutá na s. 6 - 8 podanej obžaloby. K argumentácii obvinenej H., ktorá od zmeny výpovede z 8. júna 2017 trestnú činnosť popiera a vo viacerých podaniach (či už v zmenenej výpovedi alebo v návrhoch na doplnenie dokazovania zo 16. a 20. októbra 2017, v návrhu na zastavenie trestného stíhania z 23. októbra 2017, príp. v žiadosti o preskúmanie postupu policajta zo 14. decembra 2017) vysvetľuje, že v čase skôr učinенých doznávajúcich výpovedí bola pod silným psychickým tlakom zo strany vyšetrovateľ'a, tretích osôb, resp. médií, treba uviesť, že táto je v zhutnenej podobe súčasťou podanej obžaloby na s. 6 ods. 2. K stanovisku prokurátora k argumentácii obvinených najvyšší súd upozorňuje, že toto nemusí byť vyjadrené v takých parametroch, ako je tomu pri odsudzujúcom rozsudku. Postačí, keď prokurátor rámcovo uvedie, prečo nepovažuje obhajobu obvinených za skutkovo alebo právne dôvodnú (viď uznesenie najvyššieho súdu zo 14. decembra 2015, sp. zn. 2 Tost 35/2015). Uvedeným spôsobom prokurátor postupoval, keď na s. 25 ods. 3

poukázal na charakter prvotných priznaní obvinenej Mgr. H. (boli opakované, podrobné, logické a korešpondovali s ostatnými vykonanými dôkazmi), resp. v prípade obvinených O., V., U. a Q. argumentoval, že niektoré podstatné skutočnosti nevedeli vysvetliť, resp. že ich obhajoba je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Skutočnosť, že dôkazy, ktoré obhajobné tézy obvinených vyvracajú, prokurátor opätovne v obžalobe nerozvádza, nemožno automaticky vyhodnotiť tak, že by sa nedostatočne vysporiadal s ich obhajobnou argumentáciou. Zo skoršej časti podanej obžaloby sú totiž tieto dôkazy ľahko zistiteľné, prokurátor ich podrobne citoval a ich dôkaznú hodnotu aj vo vzťahu k jednotlivým skutkom rozobral. Len kvôli presvedčivosti najvyšší súd opakuje, že vo vzťahu ku skutku 1/ prokurátor poukázal na výpovede svedka C. J. zhrnuté na s. 9 - 11 obžaloby, svedkyne E. A. zo s. 12, ale aj na listinné dôkazy v podobe žiadosti o pridelenie bytu z 5. októbra 2011, pridelenie nájomného bytu z 31. októbra 2011, resp. informácie Mestského úradu v Žiline z 23. apríla 2015 (viď s. 20 - 21 obžaloby). Vo vzťahu ku skutkom 2/, 3/, 4/ a 5/, ktoré spolu čiastočne súvisia, išlo hlavne o skoršie výpovede obvinenej Mgr. Y. H. zo s. 5 - 6, obvinenej H. V. zo s. 6 - 7, obvineného E. U. zo s. 7 - 9, obvinenej R. O. zo s. 9, svedka C. J. zo s. 9 - 11, svedkyne Y. T. a svedka K. Z. zo s. 13, ale aj záznamy telekomunikačnej prevádzky z 10. júla 2015, na ktoré prokurátor poukázal na s. 19, ďalej listinné dôkazy - pracovná náplň obvinenej Mgr. Y. H., pridelenie nájomného bytu mestom Žilina zo 4. apríla 2012 (tak v origináli so zabielenou časťou, ako aj v kópii), čestné vyhlásenie a súhlas k prihláseniu na trvalý pobyt z 29. marca 2013, resp. z 5. apríla 2012, informácia pre primátora zo 4. apríla 2012, žiadosť o pridelenie bytu z 18. februára 2008, pridelenie nájomného bytu z 18. novembra 2009, informácia Mestského úradu z 23. apríla 2015, protokol o prevzatí bytu a nájomnej zmluvy z 13. apríla 2012, ako aj pridelenie nájomného bytu zo 4. apríla 2012, na ktoré všetky prokurátor poukázal na s. 20 - 21. Vo vzťahu ku skutku č. 6/ prokurátor oprel obžalobu o výpoveď svedka T. T. a jeho manželky V. T. zo s. 15 - 16 obžaloby, výpoveď svedka C. J. zo s. 10 - 11, svedkov manželov M. a A. L. zo s. 16, svedka Y. U. zo s. 16 - 17, obrazovo-zvukový záznam z 13. mája 2015 zo s. 19, ako aj listinné dôkazy v podobe žiadosti o pridelenie nájomného bytu z 30. júla 2012, čestného vyhlásenia z 10. decembra 2012, čestného vyhlásenia z nezisteného dňa, listu T. T. zo 16. októbra 2013, žiadosti o zrušenie trvalého pobytu z 28. marca 2014, stanoviska TU reality z 29. júla 2014, ktoré všetky sú uvedené v obžalobe na s. 21 - 22. Napokon vo vzťahu ku skutku 7/ poukázal na výpovede manželov N. a F. F. zo s. 17, ďalej manželov R. a Q. T. zo s. 17 - 18, svedka X. G. zo s. 19, ale aj listinných dôkazov v podobe dotazníka k žiadosti o pridelenie nájomného bytu z 18. júla 2012, súhlasu s prihlásením na trvalý pobyt z toho istého dňa, čestného vyhlásenia N. F., odpovede Mestského úradu v Žiline z 19. novembra 2013, resp. oznámenia Mestského úradu v Žiline z 18. novembra 2013, ktoré všetky listinné dôkazy sú obsiahnuté na s. 22 obžaloby. Za týchto okolností, keď prokurátor rozsiahlo cituje výpovede obvinených, vrátane ich obhajobnej argumentácie, rámcovo uvedenie, prečo sa s ich obranou nestotožnil a poukáže pritom na každý trestnoprávne relevantný dôkaz (a jeho dôkaznú hodnotu s ohľadom na konkrétne skutky vysvetlí), v žiadnom prípade nemožno tvrdiť, že by odôvodnenie jeho obžaloby nebolo v kontexte § 235 písm. d) Tr. por. postačujúce. Je síce pravdou, že prokurátor sa nevyjadril k argumentácii obvinenej Mgr. H. o tom, že vyšetrovateľ mal na ňu vyvíjať neprimeraný psychický nátlak, berúc však do úvahy dôkazy, na ktoré vo vzťahu ku skutku 2/ (ktorý sa týkal obvinenej) poukázal, nemožno pochybovať, na čom založil svoje presvedčenie o dôvodnosti podanej obžaloby. Uvedené platí o to viac, že s predmetnou námietkou sa prokurátor podrobne vysporiadal vo vyznení k žiadosti podľa § 210 Tr. por. (č. I. 1084), a preto táto okolnosť nemôže mať za následok súdom pertraktovanú „obhajobnú neistotu“. Ani s tvrdenou absenciou právnych úvah sa najvyšší súd nestotožnil. V tomto smere v prvom rade uvádza, že právne úvahy sú, na rozdiel od dôkazného bremena ťažiaceho v skutkovej oblasti prokurátora, doménou súdu („iura novit curia“). Odhliadnuc od toho, na s. 25 - 27 obžaloby sú citované na vec sa vzťahujúce právne normy a s prihliadnutím na orgánmi činnými v trestnom konaní zistený skutkový stav je ich aplikácia aj vysvetlená. Berúc tiež do úvahy, že obhajobná argumentácia obvinených sa právnou stránkou veci nezaobera (obhajoba sa sústreďuje na otázky skutkové), aj túto námietku vyhodnotil sťažnostný súd za neopodstatnenú. Pokiaľ ide o druhú sériu námietok, týkajúcu sa pochybení pri vedení vyšetrovacieho spisu, najvyšší súd uvádza, že tieto (v zásade) nemôžu zakladať dôvody pre odmietnutie obžaloby. Aj v tomto prípade išlo o drobné administratívno-technické nedostatky, ktoré sa nijako obvinených nedotýkali a ktorých existencia bola - navyše, argumentáciou prokurátora do značnej miery spochybnená (predovšetkým pokiaľ ide o prevádzkovanie listín produkovaných prokurátorom podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 6 ods. 4 vyhlášky č. 618/2005 Z. z. a zaradovanie ich kópií do vyšetrovacieho

spisu). Iba v prípade existencie relevantnej pochybnosti o manipulácii s vyšetrovacím spisom by porušenie ustanovení vyhlášky, v závislosti od ďalších skutkových okolností, mohlo byť dôvodom pre súdom zvolený postup. Pokiaľ však túto námietku žiaden z obvinených nevzniesol (obvinená Mgr. H. síce namietala, že vyšetrovateľ nezaložil do spisu potvrdenie o jej zdravotnom stave; toto však už toho času je jeho súčasťou) a ani špecializovaný súd takúto obavu neformuloval, potom iba z porušenia vyhlášky č. 618/2005 Z. z. per se, nemožno vyvodzovať existenciu závažnej procesnej chyby. Okolnosťou, ktorá by v tomto smere mohla mať význam, boli súdom naznačené nedostatky, týkajúce sa preukazovania doručovaní e-mailových vyrozumení o jednotlivých procesných úkonoch, resp. o možnosti preštudovania vyšetrovacieho spisu podľa § 208 ods. 1 Tr. por. Doručenie e-mailového vyrozumenia o plánovanom procesnom úkone totiž nie je možné preukazovať iba (na vytlačené vyrozumenie) vlastnoručne spísanou poznámkou typu „vyrozumený e-mailom“ a podpisom vyšetrovateľa. Takýto spôsob je (v situácii, keď sa obvinený, ani jeho obhajca plánovaných úkonov nezúčastnili) nedostatočný, nakoľko preukázanie tejto okolnosti by (v prípade jej neskoršieho spochybnenia) bolo ponechané v rovine „tvrdenia proti tvrdeniu“. Nad rámec vyjadrenia vyšetrovateľa by neexistoval žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné hodnoverne vyvodiť, že o plánovaných úkonoch sa obvinení, resp. ich obhajcovia dozvedeli a mali tak možnosť zúčastniť sa ich a svoje práva náležite uplatniť (§ 34 a nasl. Tr. por.). Keďže sťažnostný súd zistil, že popísaným spôsobom vyšetrovateľ postupoval pri 21 výsluchoch obvinených a svedkov, vrátane jednej ich vzájomnej konfrontácie a 4 vyrozumení o preštudovaní vyšetrovacieho spisu (nepochybne teda išlo o taký počet procesných úkonov, na ktorých bola obžaloba založená), predseda senátu 28. júna 2018 požiadal vyšetrovateľa o dodatočné preukázanie elektronických vyrozumení. Uvedenej požiadavke vyšetrovateľ vyhovel a predložil súdu kópiu elektronickej komunikácie, vyrozumenia o jednotlivých procesných úkonoch (vypracovaných vo formáte .doc), ale predovšetkým elektronické potvrdenia serverov (primárne z rozhrania medzi Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a vonkajším prostredím), ktoré prostredníctvom metadát popisujú prenos elektronickej komunikácie, a to v rozsahu dátumu a času odoslania správy, jej odosielateľa a prijímateľa, predmetu správy (zvyčajne nazvaného ako „vyrozumenie o úkone“), ako aj IP adries. V situácii, keď vyšetrovateľ vo vzťahu k jednotlivým procesným úkonom vyhlásil, že o nich obvinení, resp. ich obhajcovia boli vyrozumení, títo do dnešného dňa opak netvrdili, niektorých iných plánovaných úkonov sa zúčastňovali a medzi vyšetrovateľom a obvinenými, resp. obhajcami prebiehala elektronickej komunikácia týkajúca sa „vyrozumievania o procesných úkonoch“, sťažnostný súd dospel k záveru, že o výsluchoch obvinených a svedkov, vrátane vykonaných konfrontácií a možnosti záverečného nazretia do spisu, boli obvinení, resp. ich obhajcovia vyrozumení. Na podklade týchto úvah dospel sťažnostný súd k záveru, že špecializovaným súdom formulované dôvody pre odmietnutie obžaloby podľa § 241 ods. 1 písm. f) Tr. por. neobstoja, a preto napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

